Tarryn Fisher

Soțiile

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei

3
TREI

UNU

Trece pe la mine joi, în fiecare săptămână. Asta e ziua mea, eu sunt Joi. Este o zi plină de speranță, pierdută în mijlocul unor zile mai importante; nu este nici început, nici sfârșit, este doar o oprire. Un aperitiv al weekendului. Câteodată îmi pun întrebări în legătură cu celelalte zile și mă întreb dacă și ele au curiozități în legătură cu mine. Așa sunt femeile, nu? Mereu curioase una în legătură cu cealaltă — curiozitatea și ciuda acumulându-se într-un soi de băltoace emoționale. Asta nu folosește la nimic; dacă îți pui prea multe întrebări, o s-o zbârcești rău de tot.

Am așezat masa pentru două persoane. Pun tacâmurile și mă simt un pic confuză, așa că mă opresc să-mi dau seama cum cere eticheta, ce vine unde. Îmi trec limba peste dinți și dau din cap. Sunt fraieră; în seara asta n-o să fim decât eu și Seth — este o întâlnire acasă. Nu că ar mai fi și altfel — nu ieșim prea des la întâlniri, ca să nu riscăm să fim văzuți. Imaginați-vă treaba asta... să nu vrei să fii văzută cu soțul tău. Sau soțul tău să nu vrea să fie văzut cu tine. Vodca pe care am tras-o adineauri

m-a încălzit, mi-a înmuiat mâinile și picioarele. Aproape să dau peste vaza cu flori, în timp ce pun furculița alături de o farfurie: un buchet de trandafiri roz-palid. I-am ales pentru insinuarea lor sexuală, pentru că, dacă te afli într-o poziție asemănătoare cu a mea, este de o importanță vitală să stăpânești jocul sexual. *Uită-te la petalele astea delicate, roz. Te fac să te gândești la clitorisul meu? Foarte bine!*

La dreapta acestor flori vaginale stau două lumânări albe, în sfeșnice de argint. Mama mi-a spus cândva: sub lumina pâlpâitoare a flăcării unei lumânări, o femeie poate să arate cu aproape zece ani mai tânără. Mamei îi păsa de chestiile astea. La fiecare șase săptămâni, medicul îi strecura un ac sub pielea de pe frunte, pompând 30 de mililitri de Botox în dermă. Avea abonament la toate revistele de modă cu copertă lucioasă la care te-ai putea gândi și colecționa cărți despre cum să-ți păstrezi bărbatul. Nimeni nu se străduie atât de tare să-și păstreze bărbatul, dacă nu l-a pierdut deja. Obișnuiam s-o consider superficială pe când idealurile mele nu erau încă întinate de realitate. Aveam planuri mari, să fiu orice altceva, numai mama nu: să fiu iubită, să fiu plină de succes, să fac niște copii frumoși. Dar adevărul este că dorința inimii este un simplu curent împotriva mareei care înseamnă îngrijire și instinct. Poți să-ți petreci toată viața înotând împotriva lui și în cele din urmă o să obosești, iar curentul genelor moștenite și al educației te va trage la fund. Am început să semăn tot mai mult cu ea și tot mai puțin cu mine.

Învârtesc rotița brichetei cu degetul mare și țin flacăra deasupra fitilului. Bricheta este o Zippo, purtând pe carcasă rămășițele uzate ale unui steag Union Jack. Limba

pâlpâitoare a flăcăruii îmi amintește de scurta perioadă în care am cochetat cu fumatul. Ca să arăt cool, mai ales — nu trăgeam niciodată în piept, dar trăiam ca să văd jarul acela sclipitor între vârfurile degetelor. Sfeșnicele mi le-au cumpărat părinții mei ca un dar de casă nouă, după ce le-am văzut într-un catalog de la Tiffany. Mi s-au părut atât de ostentativ clasice. Când ești proaspăt căsătorită, vezi o pereche de sfeșnice și îți imaginezi un șir de cine de-a lungul întregii vieți, venite la pachet cu sfeșnicele. Cine precum cea din seara asta. Viața mea este aproape perfectă.

În timp ce împachetez șervetele mă uit pe fereastra de la bovindou, spre vederea peste parc, întinsă la picioarele mele. Afară, aerul este cenușiu, tipic pentru Seattle. Panorama aceasta este motivul pentru care am ales anume apartamentul ăsta, în locul unuia mai mare și mai frumos, cu vedere spre golful Elliott. În timp ce majoritatea oamenilor ar alege panorama spre apă, eu prefer să am vedere către viețile oamenilor. Un cuplu cu părul argintiu stă pe bancă, uitându-se fix spre aleea unde trec la fiecare câteva minute biciclişti și alergători. Cei doi nu se ating, deși capetele li se mișcă în tandem ori de câte ori trece cineva. Mă întreb dacă așa vom fi și eu și Seth, într-o bună zi, iar obrajii mi se încălzesc când îmi aduc aminte de celelalte. E greu să-ți imaginezi ce îți rezervă viitorul când mai există două femei cu care îți împarți bărbatul.

Așez la loc potrivit sticla de pinot gris pe care am ales-o din magazin astăzi, ceva mai devreme. Eticheta e ternă, nu te atrage la prima vedere, dar bărbatul cu înfățișare austeră care mi-a vândut vinul i-a descris gustul în cele mai fine detalii, frecându-și degetele în timp

ce vorbea. Nu-mi amintesc ce mi-a spus, chiar dacă s-a întâmplat doar cu câteva ore în urmă. Eram distrasă, concentrată pe grija de a strânge toate ingredientele. Așa cum m-a învățat mama, să gătești e singurul mod de a fi o nevastă bună.

Mă dau în spate și privesc rezultatul muncii mele. Una peste alta, este o masă impresionantă, totuși sunt regina prezentărilor. Totul este exact cum trebuie să fie, așa cum îi place lui și, ca urmare, așa cum îmi place și mie. Nu că n-aș avea personalitate; doar că tot ceea ce sunt îi este rezervat lui. Și așa și trebuie să fie.

Exact la ora 6, aud cheia răsucindu-se în broască și apoi șuieratul ușii care se deschide. Aud un clic când se închide și zgomotul cheilor lui izbite de măsuța din hol. Seth nu întârzie niciodată și, când trăiești o viață complicată ca a lui, disciplina e importantă. Îmi netezesc părul pe care m-am străduit atât de mult să-l ondulez și ies din bucătărie spre hol, ca să-l întâmpin. Se uită în jos, la niște plicuri pe care le ține în mână, iar pe vârfurile șuvițelor de păr îi atârnă picături de ploaie.

— Ai luat și corespondența! Mulțumesc.

Sunt stânjenită de entuziasmul pe care îl am în voce. Nu sunt decât niște plicuri, pentru numele lui Dumnezeu.

Așază teancul pe măsuța de marmură din hol, alături de chei, și zâmbește. Simt o fluturare în stomac, fierbințeală și un val de excitare. Mă apropii de el, îi respir parfumul și îmi îngrop fața în gâtul lui. Are un gât frumos, bronzat și puternic. Susține o claie de păr superb și un chip considerat arătos, după standardele tradiționale, poate cu o ceafă un pic cam lățoasă. Mă cuibăresc lângă el. Cinci zile înseamnă mult timp când nu-l ai lângă tine

pe bărbatul pe care-l iubești. În tinerețe consideram iubirea o povară. Cum ai putea să duci vreun lucru la bun sfârșit când trebuie să ai în vedere și o altă persoană, în fiecare secundă a zilei? Când l-am întâlnit pe Seth, toate gândurile astea au zburat pe fereastră. Am devenit mama: îndrăgostită nebunește, dispusă la concesii, complet disponibilă emoțional și sexual. Asta m-a încântat și m-a revoltat deopotrivă.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun.

Îl sărut sub bărbie și apoi în locul delicat de lângă ureche, iar apoi mă ridic pe vârfuri să ajung la buze. Sunt însetată de atenția lui și sărutul meu este agresiv și adânc. Geme din fundul gâtului, iar servieta îi cade cu o bufnitură pe podea. Mă înconjoară cu brațele.

— Frumoasă primire, îmi spune.

Trece cu două degete pe coloana mea vertebrală, ca peste clapele unui saxofon. Îmi masează ușor vertebrele, până când mă înghesui și mai mult în el.

— Ți-aș oferi una și mai bună, dar e gata cina.

Ochii i se încețoșează și exult în sinea mea. L-am stârnit în mai puțin de două minute. Aș vrea să spun *la de-aici,* dar cui? Ceva mi se răsucește în stomac, o panglică pe care o simt desfăcându-se și tot desfăcându-se. Încerc s-o prind înainte să se îndepărteze prea mult. De ce trebuie să mă gândesc mereu la ele? Cheia ca toată treaba să meargă este să *nu* mă gândesc la ele.

— Ce-ai pregătit?

Își desface fularul și mi-l trece mie pe după gât, trăgându-mă mai aproape și sărutându-mă încă o dată. Are vocea caldă, în contrast cu detașarea mea rece și îmi alung sentimentele, hotărâtă să nu stric noaptea pe care o avem împreună.

— Miroase bine.

Zâmbesc și îmi legăn șoldurile spre sufragerie — un pic de dat din fund, să meargă cu cina. Mă opresc în prag, ca să-i observ reacția la vederea mesei aranjate.

— Ai pregătit totul foarte frumos.

Se întinde spre mine, cu brațele lui puternice, bronzate și brăzdate de vene, dar mă îndepărtez în pași de dans, tachinându-l. În spatele lui, fereastra e spălată de ploaie. Mă uit peste umărul său — cuplul de pe bancă a plecat. Ce-i așteaptă acasă, la cină? Mâncare chinezească la pachet... supă la conservă...?

Mă îndrept spre bucătărie, asigurându-mă că Seth mă urmărește cu privirea. Experiența m-a învățat că poți atrage privirile unui bărbat dacă mergi în direcția potrivită.

— Cotlete de miel, strig peste umăr. Cușcuș...

Smulge sticla de vin de pe masă, ținând-o de gât, și o înclină ca să studieze eticheta.

— Ăsta e un vin bun.

Seth n-ar trebui să bea vin; cu celelalte nu bea. Motive religioase. Face o excepție pentru mine și o înregistrez ca pe încă una din micile mele victorii. L-am ademenit în vinuri de un roșu-intens, merloturi și chardonnay-uri aspre. Ne-am sărutat, am râs și ne-am tras-o beți. Doar cu mine; nu a făcut asta și cu celelalte.

Stupid, știu. Am ales această viață și nu este vorba despre competiție, ci despre dăruire, dar nu te poți abține să nu ții scorul când sunt implicate și alte femei.

Până mă întorc din bucătărie, cu cina pe un platou pe care-l țin bine cu două șervete de bucătărie, el a turnat deja vinul și se uită pe fereastră, sorbind din pahar. Sub fereastra de la etajul 12, orașul vuiește în ritmul lui

nocturn. O stradă aglomerată își taie drumul prin fața parcului. În dreapta lui, chiar la limita razei noastre vizuale, este Sound, punctat vara cu bărci cu pânze și feriboturi și mascat de ceață pe timpul iernii. De la fereastra dormitorului nostru îl poți vedea — o întindere largă de apă stătătoare și curgătoare. Panorama perfectă a orașului Seattle.

— Nu-mi pasă de cină, spune el. Te vreau acum.

Vocea îi sună categoric; Seth nu prea lasă loc pentru întrebări. O caracteristică ce i-a folosit mult în toate aspectele vieții lui.

Las platourile pe masă; apetitul meu pentru ceva a fugit, înlocuit de apetitul pentru altceva. Îl privesc cum stinge lumânările, fără să-și ia ochii de la mine, și apoi mă îndrept spre dormitor, ajung și-mi desfac din mers fermoarul de la rochie. O fac lent, ca să mă poată vedea, îmi trag de pe mine țesătura de mătase. Îl simt în spatele meu; prezența masivă, căldura, anticiparea a ceea ce va veni. Cina mea perfectă se răcește pe masă, grăsimea mielului se sleiește pe marginile farfuriilor, în tonuri de portocaliu și crem, în timp ce îmi trag rochia de pe mine și mă aplec, lăsându-mi palmele să se afunde în așternuturi. Încheieturile se adâncesc în pilotă, în timp ce degetele lui îmi ating în trecere șoldurile și agață talia elastică a chiloților. Îi trage de pe mine și, când îi simt fluturând pe glezne, mă descotorosesc de ei.

Un *țac* metalic și apoi un *zuuur* de la curea. Nu se dezbracă — nu se aude decât sunetul înfundat al pantalonilor căzându-i pe glezne.

După aceea încălzesc cina la microunde, înfășurată în halat. Simt un freamăt între picioare, un fir de spermă mi se prelinge pe coapsă; sunt îndurerată în cel mai bun

mod posibil. Îi duc farfuria pe canapea, unde zace dezbrăcat de cămașă, cu un braț aruncat peste cap — imaginea epuizării. Nu-mi pot reține rânjetul de pe buze, deși încerc. Acest rânjet de școlăriță trece dincolo de expresia mea obișnuită.

— Ești foarte frumoasă, îmi spune când mă vede.

Are vocea guturală, ca întotdeauna după sex.

— E tare bine cu tine.

Se întinde să mă mângâie pe coapsă, când își ia farfuria cu mâncare.

— Îți amintești de vacanța aceea în care am zis că mergem? Unde ai vrea să mergi?

Aceasta este esența conversațiilor post-coitum cu Seth: după ce are orgasm, îi place să vorbească despre viitor.

Dacă îmi amintesc? Sigur că îmi amintesc. Îmi recompun expresia de pe față, așa încât să par surprinsă.

De un an îmi promite o vacanță. Doar noi doi.

Inima îmi bate mai repede. Așteptam momentul ăsta. Nu am vrut să-l presez, fiindcă este așa de ocupat, dar iată — e anul meu. Mi-am imaginat toate locurile în care putem merge. Le-am tot triat, până când am rămas la ideea unei plaje. Nisipuri albe și apă de lapislazuli, plimbări lungi pe malul apei, ținându-ne de mână în public. *În public*.

— Mă gândeam la un loc undeva, la căldură, îi spun.

Nu-l privesc în ochi — nu vreau să vadă cât de mult îmi doresc să-l am doar pentru mine. Sunt frustrată, geloasă și meschină. Îmi las halatul să se deschidă în timp ce mă aplec să-i așez paharul cu vin pe măsuța de cafea. Îmi bagă mâna pe sub el și-mi cuprinde sânul, așa cum mă așteptam s-o facă. Este predictibil în unele privințe.

— Turks și Caicos? sugerează el. Trinidad?

Da și da!

Mă scufund într-un fotoliu cu fața spre canapea și mă așez picior peste picior, așa încât halatul să se desfacă și să-mi arate coapsele.

— Alege tu, îi spun. Ai fost în mai multe locuri decât mine.

Știu că îi place asta, să ia el deciziile. Și ce-mi pasă mie unde mergem? Atât timp cât îl am pentru o săptămână, încontinuu, fără să-l împart cu nimeni. În săptămâna aia o să fie doar al meu. O fantezie. Iar apoi vine momentul pentru care am trăit și de care mi-e îngrozitor de frică.

— Seth, povestește-mi ce-ai făcut săptămâna asta.

Lasă farfuria jos și-și freacă vârfurile degetelor. Lucesc de la grăsimea cărnii. Aș vrea să mă duc la el și să mi le bag în gură, să i le sug până rămân curate.

— Luni se simte rău, copilul…

— Oh, nu, spun eu. E încă în primul trimestru, o s-o mai țină așa câteva săptămâni.

El dă din cap, cu un surâs jucându-i pe buze.

— Este foarte încântată, în ciuda stării de rău. I-am cumpărat o cărțulie din aia cu nume pentru copii. A subliniat numele care îi plac și o să ne uităm peste ele când o să mă duc la ea.

Simt un ghimpe de gelozie pe care îl îndepărtez imediat. Acesta este punctul culminant al săptămânii mele, când aud vești despre celelalte. Nu vreau să-l stric cu sentimente meschine.

— Este minunat, spun. Vrea fată sau băiat?

Râde și se îndreaptă spre bucătărie, să-și pună farfuria în chiuvetă. Aud apa curgând și apoi capacul de la găleata de gunoi, când aruncă șervetul de hârtie.

— Vrea un băiat. Cu părul negru, ca al meu. Dar eu cred că orice am avea o să aibă părul blond, ca al ei.

Mi-o imaginez pe Luni — cu părul blond, lung, perfect drept, cu bronz de surferiță. Este zveltă și musculoasă, cu dinți perfect albi. Râde mult — mai ales la ce spune el — și are ceva tineresc în felul de a iubi. Mi-a spus odată că are 25 de ani, dar că arată ca o studentă. În mod normal aș judeca un bărbat pentru asta, tiparul-clișeu al bărbaților care vor femei mai tinere, dar în cazul lui nu-i adevărat. Lui Seth îi place relația în sine.

— O să-mi spui când aflați ce-o să aveți?

— Mai e până acolo, dar da.

Zâmbește și colțul gurii i se ridică.

— Avem programare la medic săptămâna viitoare. Trebuie să mă duc direct acolo luni dimineață.

Îmi face cu ochiul și nu sunt destul de pricepută ca să-mi ascund îmbujorarea. Stau picior peste picior și talpa mi se mișcă înainte și înapoi, în timp ce simt căldura invadându-mi pântecele. Are și azi același efect din ziua în care l-am cunoscut.

— Să-ți pun ceva de băut? îl întreb, ridicându-mă în picioare.

Mă îndrept spre bar și dau drumul la muzică. Sigur că vrea ceva de băut, întotdeauna vrea ceva de băut în serile când suntem împreună. Mi-a spus că acum păstrează pe ascuns la birou o sticlă de scotch și m-am bucurat în secret de proasta mea influență. Tom Waits începe să cânte și întind mâna spre carafa de vodcă.

Obișnuiam să întreb despre Marți, dar Seth cam ezită să vorbească despre ea. Am considerat-o mereu ca fiind într-o poziție superioară, ca primă soție. Prima soție,

prima femeie pe care a iubit-o. Într-un fel, este descurajant să știu că eu sunt doar a doua alegere a lui. Mă consolam cu faptul că sunt soția legitimă a lui Seth, că, în ciuda faptului că încă sunt împreună, a trebuit să divorțeze de ea ca să se poată căsători cu mine. Nu-mi place Marți. Este egoistă; cariera are rolul principal în viața ei — spațiu pe care eu i l-am rezervat lui Seth. Și, cu toate că o dezaprob, totuși n-o pot învinovăți cu totul. El e plecat cinci zile pe săptămână. Avem o singură zi, prin rotație, când ne vine rândul, dar este treaba noastră să ne umplem săptămâna cu lucruri care nu sunt el: chestii stupide pentru mine — olărit, romane siropoase și Netflix; dar pentru Marți e vorba de carieră. Scotocesc prin buzunarul halatului după balsamul ChapStick. Avem vieți întregi în afara mariajului cu el. Este singura modalitate de a rămâne în toate mințile.

Iar ați avut pizza la cină? obișnuiam să-l întreb. O singură dată a recunoscut în fața mea că Marți este tipul de fată care comandă mâncare la pachet, mai degrabă decât să gătească.

Întotdeauna așa de critică în legătură cu priceperea altora la gătit, mă tachina el.

Am ales două pahare și le-am umplut cu gheață. Îl aud pe Seth mișcându-se în spatele meu și ridicându-se de pe canapea. Sticla de apă acidulată fâsâie când îi deschid capacul și umplu ochi paharele. Înainte să termin de preparat băuturile a ajuns deja în spatele meu și mă sărută pe gât. Îmi înclin mult capul într-o parte, ca să-i fac loc. Își ia paharul de la mine din mână și se îndreaptă spre fereastră, iar eu mă așez.

Îl privesc de la locul meu de pe canapea, cu paharul aburindu-mi-se în palmă.

Seth se așază lângă mine, lăsându-și băutura pe măsuța de cafea. Întinde mâna să mă mângâie pe gât și râde.

Îi joacă ochii, flirtează. M-am îndrăgostit de ochii ăștia și de felul în care par mereu că ar râde. Ridic un colț al gurii într-un zâmbet și mă las pe spate, cu spatele lipit de el, bucurându-mă din plin de senzația de siguranță pe care mi-o dă trupul lui. Își trece degetele în sus și-n jos pe brațul meu.

Ce-ar mai fi de vorbit? Vreau să mă asigur că știu ce i se întâmplă în toate aspectele vieții.

— Afacerea?

— Alex...

Se oprește. Văd cum își trece degetul mare peste buza de jos, un obicei pe care-l îndrăgesc.

Ce-a mai făcut de data asta?

— L-am prins cu încă o minciună, spune el.

Alex este partenerul de afaceri al lui Seth; împreună au pus bazele companiei. De când știu eu, Alex a fost prezența publică a afacerii: se întâlnește cu clienții și asigură contractele, în timp ce Seth este cel care gestionează în fapt construcția caselor, se ocupă de constructori și de inspecții. Seth mi-a spus că prima dată când au intrat în conflict a fost în privința numelui companiei: Alex voia ca numele lui de familie să fie inclus în denumirea firmei, iar Seth dorea ca aceasta să includă cuvintele „Pacific Northwest". S-au certat și au rămas la Emerald City Development. În ultimii ani, atenția lor pentru detalii și frumusețea extraordinară a caselor pe care le-au construit le-au asigurat destui clienți foarte bine poziționați. Nu l-am cunoscut pe Alex; el nu știe de existența mea. Crede că Marți este soția lui Seth. Când

s-au căsătorit, Marți și Seth mergeau în concediu împreună cu Alex și soția lui — o dată în Hawaii și altă dată la schi, la Banff. L-am văzut pe Alex în poze. Este un pic mai scund decât nevastă-sa, Barbara, care e fostă Miss Utah. Îndesat și chelios, are o îngâmfare taciturnă.

Există mulți oameni pe care nu i-am întâlnit. Părinții lui Seth, de pildă, și prietenii din copilărie. Ca nevastă de-a doua, s-ar putea să n-am niciodată această șansă.

— Oh? întreb. Ce s-a întâmplat?

Mă extenuează această existență, cu toate jocurile pe care trebuie să le fac. Ăsta e blestemul unei femei. Fii directă, dar nu prea directă. Fii puternică, dar nu prea puternică. Pune întrebări, dar nu prea multe. Sorb din pahar și rămân pe canapea, lângă el.

— Chiar îți face plăcere treaba asta? mă întreabă el. E cam ciudat să mă întrebi despre...

— Tu îmi faci plăcere, îi răspund și zâmbesc. Să-ți înțeleg lumea, să știu ce simți și ce trăiești când nu ești cu mine.

Este adevărat, nu-i așa? Îmi iubesc soțul, dar nu sunt singura. Mai există și altele. Singura mea putere este să știu. Pot să contracarez, să devansez, să-i bușesc creierii și să mimez un interes vag, toate astea cu câteva întrebări bine plasate.

Seth oftează, frecându-și ochii cu podul palmelor.

— Hai să mergem la culcare, spune.

Îi cercetez chipul. Gata, în seara asta n-o să mai vorbească despre ele. Întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic și o accept, lăsându-l să mă tragă în picioare.

De data asta facem dragoste sărutându-ne prelung, în timp ce-l încolăcesc cu picioarele. N-ar trebui să-mi pun problema asta, dar o fac. Cum poate un bărbat să

iubească atâtea femei? Alta aproape în fiecare zi. Și eu unde mă plasez, în categoria preferințelor?

Adoarme imediat, dar eu, nu. Joi este ziua în care nu dorm.

DOI

Vineri dimineață, Seth pleacă înainte să mă trezesc. M-am foit și m-am răsucit până pe la 4 dimineața, când trebuie să fi căzut într-un somn adânc, fiindcă nu l-am auzit când a plecat. Câteodată mă simt ca o fată care se trezește singură în pat după o aventură de o noapte, când el s-a strecurat pe ușă înainte să-l poată întreba cum îl cheamă. În diminețile de vineri rămân mereu mai mult timp în pat, cu privirea țintă pe adânciturile din perna lui, până când soarele se strecoară pe fereastră și mă orbește. Dar soarele mai are până să se prindă cu degetele de orizont, așa că mă uit la adâncitura aia de parcă mi-ar da viață.

Diminețile sunt foarte grele. Într-o căsnicie normală, te trezești dimineața alături de cineva, îți validezi viața cu trupul lui amorțit de somn. Sunt rutine și orare care ajung să te plictisească, dar care sunt deopotrivă și reconfortante. Eu nu beneficiez de confortul normalității: un soț sforăitor pe care să-l înghiontesc noaptea sau pasta de dinți lipită pe chiuvetă, pe care s-o râcâi frustrată. Seth nu se simte în fibra acestei case și, în cele mai multe zile, asta îmi îngreunează inima.